

Vi synes ikke, det er rigtigt, at Kommissionen kan fremsætte forslag om, hvordan landene skal indrette deres beskæftigelsespolitik, og at disse forslag så kan vedtages i Ministerrådet med kvalificeret flertal. Dér synes vi ikke, at man respekterer, at beskæftigelsespolitikken er et nationalt anliggende, som godt nok skal kunne koordineres EU-landene imellem; man går altså et skridt for langt.

Det samme er tilfældet på miljøområdet. Heldigvis kan vi nu konstatere, at en række lande ikke støtter det danske forslag. Men det er betænkeligt, hvis man går så langt i spørgsmålet om miljøgarantien, at man risikerer, at den kan bruges som en form for protektionistisk foranstaltning i EU-politikken; derfor må og skal Kommissionen selvfølgelig have en rolle at spille her.

Det samme er tilfældet med miljøafgifter. Vi er fra konservativ side altså gået lidt ind på tankegangen og har sagt, at det da godt kan ske, at der er nogle miljøafgifter, der skal kunne vedtages med et kvalificeret flertal, men så må det også være et ufravigeligt krav, at de penge, der så kommer ind, kun kan bruges til forbedring af miljøet, og det har man altså ikke taget fat i fra regeringens side med de forslag, den har lagt frem.

Vi har meget dyrket spørgsmålet om nærhed, spørgsmålet om de nationale parlamenters rolle, og vi synes, det er et problem i Maastricht-Traktaten, at det er Kommissionen, der ligesom skal definere subsidaritetsprincippet, hver gang de fremsætter forslag. Derfor så vi gerne, at vi fra dansk side var lidt mere aktive i retning af at finde en løsning, hvor de nationale parlamenter kunne komme til at spille en mere aktiv rolle.

Jeg ved godt, at vi i fredags fik forelagt et forslag fra regeringen på det her område, men det vil jo ikke løse problemet. Her så vi altså meget gerne, at de nationale parlamenter virkelig kom til at spille en rolle.

Så er der regeringens åbenhedsforslag, hvilket vi kan tilslutte os, samtidig med at vi med undren stadig væk konstaterer, at der i Rådet er mulighed for at lave hemmelige erklæringer, som vi har meget bøvvl med selv i de nationale parlamenter at få en orientering om.

Men det afgørende på denne regeringskonference ud over forsvarspolitikken, udenrigs- og sikkerhedspolitikken er jo spørgsmålet om, hvordan vi indretter institutionerne, for vi får ingen udvidelse, hvis det er sådan, at vi ikke finder et svar på de spørgsmål. Som jeg sagde i

en af mine korte bemærkninger til hr. Ove Fich, så synes vi godt, at man fra dansk side kan være lidt mere aktiv. Vi er nødt til at finde en løsning på, hvordan institutionerne skal fungere, og vi er også nødt til at sikre, at de små lande ikke bliver rendt over ende i den kamp.

Vi ønsker fra konservativ side, at vi sikrer os, at landene selvfølgelig har en kommissær. Det er meget afgørende, for man kan ikke have et kollegium som Kommissionen, der har initiativret, hvis det er sådan, at landene så ikke er repræsenteret dér. Vi er tilhængere af, at man også kan gå ind og bruge det dobbelte flertal, men som man konstaterer i redegørelsen, er der stort set ikke sket fremskridt i de her spørgsmål. Var det ikke en idé, at vi fra dansk side var lidt mere aktive her?

Så er der det meget interessante emne, som er kommet frem på fransk-tysk foranledning: Spørgsmålet om fleksibilitet. Vi ser det som noget, der kan være en fare for EU-samarbejdet, hvis man gennemfører de tanker i søjle 1. Det kan jeg også se at regeringen er opmærksom på. Men hvis man forestiller sig, at vi indfører en fleksibilitet, hvor 7-8 lande kan gå videre, hvad er det så for en rolle, Kommissionen skal spille? Er det Kommissionen, der skal tage initiativet til de forslag, de 7-8 lande skal gå videre med, og hvilken rolle skal Europa-Parlamentet spille?

Hvis man accepterer, at 7-8 lande kan vedtage noget under søjle 1 og så køre videre med det, skal de parlamentarikere, der så kommer fra de lande, der ikke er omfattet af det, gå ud ad døren, når det så skal behandles i Europa-Parlamentet? Der er en masse problemer i det her, men jeg er opmærksom på, at selvfølgelig forsøger regeringen her at følge den linje, som vi fra konservativ side har lagt os på.

Må jeg bruge mine sidste minutter til at tale lidt om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og forsvarspolitikken, for det er jo i virkeligheden her, at det vigtige skal ske. Hvis vi tager spørgsmålet, som en række lande ønsker inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, om at lave flertalsafgørelser, så ser jeg det som et kæmpe problem i forhold til landenes suverænitæt. Hvordan kan man være en suveræn stat, hvis man kan blive stemt ned i sin udenrigspolitik? Det er meget svært, synes jeg. Derfor synes jeg, at de lande ikke har gennemtænkt tingene. Man er nødt til at finde balancen imellem, at man har, hvad kan man sige, suverænitæt over sin udenrigspolitik, og at man også kan samarbejde.